

**LIST PASTERSKI BISKUPA GLIWICKIEGO JANA WIECZORKA
W ZWIĄZKU Z INGRESEM DO KATEDRY
ŚŚ. APOSTOŁÓW PIOTRA I PAWŁA W GLIWICACH
W DNIU 23 MAJA 1992 R.**

Drogi Ludu Boży!

1. W imię Ojca i Syna i Ducha Świętego rozpoczynam posługę pasterską w nowo utworzonej diecezji gliwickiej jako jej pierwszy biskup ordynariusz.

Posyła mnie do Was Ojciec Św. Jan Paweł II, który bullą „Totus Tuus Poloniae” z dnia 25 marca br. powołał do życia diecezję gliwicką mianując mnie równocześnie biskupem tego nowego Kościoła lokalnego na Górnym Śląsku, aby zgodnie z wolą samego Chrystusa tym skuteczniej realizować nadprzyrodzone zadanie prowadzenia każdego człowieka do Boga.

Sobotni ingres liturgiczny do katedry gliwickiej z udziałem biskupów i wiernych był oficjalną inauguracją tej posługi.

Przychodzę do Was, aby w myśl mego zawołania biskupiego służyć Ludowi Bożemu naszej nowej diecezji gliwickiej.

Pozwólcie zatem, iż na samym początku wypowiem to, co w tej chwili czuje moje serce. Otóż świadomy jestem ciężaru odpowiedzialności przed Bogiem i Wami, a przy tym i mojej własnej słabości, dlatego tym bardziej pokładam moją ufność w Panu i w Was.

2. Mam żywo w pamięci, iż powierzona mojej pieczy nowa wspólnota diecezjalna Kościoła Gliwickiego, wyodrębniona została z dwu dynamicznie realizujących misję Chrystusową sąsiednich dotąd diecezji — katowickiej i opolskiej. Dlatego też jednakową miłością ogarniam obie te piękne tradycje, których korzenie sięgają tysiącletnich dziejów Kościoła tej ziemi, na styku wielkich i zasłużonych przez wieki dwu innych, dawniejszych diecezji, utworzonych już w tysięcznym roku — krakowskiej i wrocławskiej. Wszak teren Bytomia, Tarnowskich Gór i Woźnik aż do początku XIX wieku łączył swe kościelne losy z Krakowem i jego biskupami, Gliwice zaś i okręg Lublińca z Wrocławiem. Losy tych ziem były więc częścią wielkich idei metropolii św. Wojciecha w Gnieźnie, które następnie zostały wzbogacone o nowych patronów i orędowników — krakowskiego św. Stanisława, trzebnicką św. Jadwigę oraz trojga opolskich świętych Odrowążów: Jacka, Czesława i Bronisławę. To tutaj także, na pograniczu dwóch światów politycznych, łączyło się orędownictwo św. Anny z Góry Chełmskiej w sercu Opolszczyzny ze wstawiennictwem Matki Bożej z Piekar Śląskich.

Ziemia nasza, na której wyrasta obecnie nowy diecezjalny Kościół Gliwicki, zawsze mocno była złączona z rytmem dziejów całego górnośląskiego regionu. Szczególnie ujawniło się to w momentach przełomowych, gdy ludowi tej ziemi przychodziło składać niejednokrotnie trudny egzamin z dojrzałej wierności narodowej, a zwłaszcza wierności zasadom wiary katolickiej i utrzymania łączności ze Stolicą Piotrową. Nie złamały tej wierności, ani zawierucha reformacji czy nienawiści kulturkampfu, ani zamieszanie polityczne czasu plebiscytu czy też dramaty późniejszych podziałów obecnego stulecia.

To tutaj, na ziemi górnośląskiej, w Opolu Matka Boska z Piekar mogła znaleźć schronienie przed obcym najazdem na przełomie XVII i XVIII wieku. To cała nasza ziemia doznała błogosławionej w skutkach działalności wielkich kapłanów, przewodników XIX wieku, księży: Jana Ficka z Piekar Śląskich, Józefa Szafranka i Norberta Bończyka z Bytomia.

A gdy zmieniło się oblicze tej ziemi, przechodzącej ze spokojnych, rolniczych terenów w dynamiczne-przemysłowe, Kościół był współbudowniczym nowego porządku. Zawsze bowiem znajdował siły do wspierania wiernego ludu. Tak było po pierwszej wojnie światowej, gdy ze wschodnich skrawków Śląska, powstała w 1925 r. Diecezja Katowicka,

której część — z Tarnowskimi Górami, Lublińcem i Woźnikami — witam serdecznie jako integralną część nowej Diecezji Gliwickiej. Tak było też i po drugiej wojnie światowej, gdy na Opolszczyźnie w 1945 r. powstała najpierw Administracja Apostolska, usamodzielniona następnie w 1972 r. w Diecezję Opolską, wyodrębniając tym samym Śląsk Opolski z przedwojennej diecezji wrocławskiej. Tutaj znaleźli gościnne miejsce wierni z dawnych Kresów Wschodnich oraz mieszkańcy innych stron Polski, osiedlając się głównie w miastach, w tym również w Gliwicach, Zabrze i Bytomiu. Oni to wraz z miejscową ludnością stworzyli dzisiejszą społeczność. Ludzie ci i sprawy te są mi tym bardziej bliskie, że przez jedenaście lat, jako opolski biskup pomocniczy, byłem opiekunem duszpasterskiego rejonu gliwickiego, który obecnie witam w ramach nowej Diecezji Gliwickiej, jako jej drugą część integralną.

3. To wielkie i złożone z różnych tradycji dziedzictwo wiary, któremu obecnie na imię Kościół Gliwicki, stawia przed nami niełatwe zadania. Pragnę je ująć w następujących pytaniach:

— jak zbudować w pełni jedną rodzinę diecezjalną, zintegrowaną, poczuwającą się do jedności w Chrystusie, w czasach pełnych wyzwań i niebezpieczeństw dla stabilnego budowania pomyślniej przyszłości?

— jak przywrócić tej ziemi, w zatruwającej mierze zdewastowanej ekologicznie na skutek egoistycznej działalności człowieka żadnego zysku, godność i pełne zdrowie?

— jak w nowych warunkach nadziei, związanych z przemianami politycznymi i społecznymi w naszym kraju, zbudować społeczeństwo godne szacunku?

— jak wreszcie zwykłemu, przeciętnemu człowiekowi, udręczonemu obecnie trudnościami dnia codziennego ponad miarę, dawać autentyczne motywy życia i nadziei?

Wspólnym wysiłkiem będziemy starali się dać odpowiedź na te pytania. Jestem przekonany, że będzie to możliwe w oparciu o Chrystusa i Jego łaskę. Dlatego w tym szczególnym momencie zwracam się do Was, Drodzy Bracia i Siostry z prośbą o wspólną i żarliwą modlitwę do Boga dawcy wszelkiego dobra. Otwieram serce z zaproszeniem do współpracy w budowaniu wspólnoty Bogiem silnej.

Proszę o to zwłaszcza duchowieństwo nowej diecezji, zarówno, drogich mi księży wywodzących się z diecezji katowickiej, jak i z diecezji opolskiej z biskupem Gerardem na czele, zakonników i siostry zakonne, katechetów i świeckich współpracowników parafialnych. Jesteście mi najbliżsi, dlatego możecie być pewni mojej miłości i oddania. Ale proszę Was, stojcie przy mnie i stale mnie wspierajcie.

Szczególnie serdecznie zwracam się do katolików wszystkich obrządków i braci chrześcijan różnych wyznań żyjących na tej ziemi, do ludzi wszystkich grup społecznych i zawodowych, do sprawujących władzę, do młodych i starszych wiekiem, do cierpiących i chorych, do wszystkich ludzi dobrej woli — włączcie się do współodpowiedzialności za najlepiej pojęte dobro człowieka na naszej ziemi śląskiej. Znajdziecie we mnie życzliwą otwartość na wszelkie inicjatywy czy działania w tym względzie. Możecie być pewni mojej miłości wobec każdego człowieka, niezależnie od tego skąd przybył, jakiego jest wyznania lub jakich przekonań. Pragnę bowiem jednego, abyśmy tutaj wszyscy razem w zgodzie i wzajemnej miłości mogli żyć i pracować dla dobra doczesnego i wiecznego Ludu Bożego całej naszej Diecezji.

W trudzie nadchodzących dni niech nam stale towarzyszy błogosławieństwo Boga Wszechmogącego — Ojca i Syna i Ducha Świętego. Amen.

Gliwice, 15 maja 1992 r.

Wasz biskup
+ **Jan Wiczorek**

Drogich Księży proszę o odczytanie tego listu podczas Mszy św. w niedzielę 24 maja br.